



30-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - প্ৰতিজ্ঞা কৰা - যেতিয়ালৈকে সত্যযুগী স্বৰাজ্য স্থাপনা নহয় তেতিয়ালৈকে আমি সুখৰ নিদ্ৰাত নিদ্ৰাৰত নহওঁ, পৱিত্ৰ হৈ সকলোকে পৱিত্ৰ বনাম”

***প্ৰশ্ন:-** ড্ৰামাত কেনেধৰণৰ মৃত্যু হোৱাটোও সংগমযুগৰ এক নিয়ম?

***উত্তৰ:-**বিজয় মালাত আহিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা ভাল-ভাল সন্তানেও আশ্চৰ্যজনকভাৱে (জ্ঞান) শুনি, শুনাই আকৌ এৰি গুচি যায় অৰ্থাৎ মৰি যায়। এনেকৈ মৰি যোৱাটোও যেন সংগমযুগৰ এক নিয়ম হৈ গৈছে। শ্ৰীমতত নচলিলে মায়াই পৰাস্ত কৰি দিয়ে। পিতাৰ হৈ হাত এৰি দিয়া মানে মৰি যোৱা। ভাগ্য ৰেখা খণ্ডিত হৈ যায়।

***গীত:-** দুৱাৰডলিলৈ আহিছো প্ৰতিজ্ঞা লৈ..... (দ’ৰ পৰ আয়ে হ্যে কচম লে কে...)

ওম শান্তি। মিঠা মিঠা জীৱিত অৱস্থাতে মৰি যোৱা সন্তানসকলে এই গীতটি শুনিলে, যিয়ে জীয়াই থাকোতেই কোৰবান হৈ গৈছে। সকলোৱেটো কোৰবান হোৱা নাই। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে জীয়াই থাকিও মৰিছে। যেতিয়া কাৰোবাক তুলি লয় বা এদ’গু (adopted) কৰে তেতিয়া এটা পৰিয়াল এৰি আন এটা পৰিয়ালৰ হৈ যায়। সন্তানসকলে জানে যে আমি এতিয়া আসুৰী পৰিয়ালৰ পৰা মৰি ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ হৈছো। ঈশ্বৰে আহি এতিয়া কোলাত তুলি লৈছে। অজ্ঞান কালত কোনোৱেও ঈশ্বৰৰ তোলনীয়া নহয়। ধৰ্ম গুৰুৰ তোলনীয়া হয়। যিদৰে বহুভাচাৰীসকলে শ্ৰীকৃষ্ণৰ মন্দিৰত শিশুক শ্ৰীকৃষ্ণৰ কোলাত দি দিয়ে। কিন্তু সেয়া হৈছে জড় চিত্ৰ সেয়েহে পিছত ব্ৰাহ্মণ পূজাৰীয়ে তুলি লয় - বৈষ্ণৱ বনোৱাৰ কাৰণে। এনেকৈতো বহুতে তুলি লয়। সন্তানসকলে জানে - তেওঁলোকেই তোলনীয়া হ’ব যি হৈ গৈছে। কোনোৱে যীশুখ্ৰীষ্টৰ তোলনীয়া হয়, কোনোৱে ইব্ৰাহিমৰ তোলনীয়া হয়। কেতিয়া হৈ গৈছে, পুনৰ কেতিয়া আহিব - এইয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। এতিয়া তোমালোকে জীয়াই থাকোতেই মৰি গৈছা। তোমালোকে এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। লৌকিক পিতাৰ সন্তান তুলি লোৱা হয়, পিতা মৰি যায়, বাকী সন্তান থাকি যায়। ইয়াত তোমালোকে এনেকুৱা পিতাৰ তোলনীয়া হৈছা যিজন পিতাই এই মৃত্যুলোকৰ পৰা অমৰলোকলৈ অথবা দুৰ্গতিৰ পৰা সংগতিলৈ লৈ যায়। মনুষ্য মাত্ৰেই সংগতি দাতা এজনেই। এনেকুৱা নহয় যে সংগতি কেৱল তোমালোকেহে পোৱা। সংগতিটো সকলোৱে নিশ্চয় পায় কিন্তু ড্ৰামা অনুসাৰে কোনোৱে সতোপ্ৰধান, কোনোৱে সতো, কোনোৱে ৰজো, তমো সংগতি পায়। তমোত আহিলেও প্ৰথমে অহাৰ কাৰণে দুখ ভুগিব লগা নহয়। প্ৰথমে সুখ নিশ্চয় ভোগ কৰে। অন্তিমত সকলোৱে দুখ ভোগ কৰে।

পিতাই কয় সংগতি দাতা পতিত-পাৱন মই এজনেই। প্ৰথমতে যিসকল আত্মা আহে তেওঁলোকে সুখ ভোগ কৰে তাৰপিছত দুখলৈ আহে। তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি প্ৰথমে সতোপ্ৰধান পিছত সতো, ৰজো, তমোলৈ আহা। তোমালোকেও ক্ৰমানুসৰি সংগতি পোৱা। মুখ্য ৪ (আঠ) ৰত্নহে গণনাত আহে। এতিয়া তোমালোক সকলোৱে দ্ৰৌপদী। পিতাৰ হৈছা যেতিয়া পিতাৰ হাত কেতিয়াও এৰিব নালাগে। কিন্তু শ্ৰীমত অনুসৰি স্মৰণ নকৰিলে মায়াই হাত এৰুৱাই দিয়ে। কিছুমান আহি তোলনীয়া হ’ল আৰু আৰম্ভণিৰ পৰা এতিয়াও চলি আহি আছে। ভাল-ভাল বহুত মিঠা সন্তান যাক বিজয় মালাৰ 3-4 নম্বৰত ৰখা হৈছিল তেওঁলোকেও আশ্চৰ্যজনকভাৱে এৰি গুছি গ’ল। এইয়াও এই সংগমযুগৰেই নীতি-নিয়ম। আশ্চৰ্যজনকভাৱে (জ্ঞান) শুনে, শুনায় পিছত মৰি যায় - এইয়া হৈয়ে থাকিব। কোৱা হ’ব

যে ড্ৰামাত তেওঁৰ এনেকৈয়ে মৰণ আছিল। পিতাৰ হৈ পিছত হাত এৰি দিয়া মানে মৰি যোৱা। থাকোতেটো এই দুনিয়াতে আছে কিন্তু জীয়াই থাকিয়েই ইয়াৰ পৰা ওলাই আসুৰী দুনিয়ালৈ গুছি গ'ল। কিবা কাৰণটো থাকে যদিওবা ড্ৰামা বুলিয়েই কোৱা হয়! কিন্তু শ্ৰীমতত নচলিলে মায়াৰ হাতত পৰাজিত হৈ যায়। ভাগ্য ৰেখা খণ্ডিত হৈ যায়। ঈশ্বৰৰ হৈ গ'লে মায়াৰ লগত যুদ্ধ আৰম্ভ হয়। বাকী দেৱতা বা অসুৰৰ কোনো যুদ্ধ নহয়। মায়া অসুৰ যি জয়ী হৈ যায়।

অচ্ছা, সন্তানসকলে লিখে যে ৰক্ষা-বন্ধনৰ পৰ্বত কি কৰো? প্ৰত্যেক পৰ্বতে তৈয়াৰী কৰাই যায়। ৰক্ষা-বন্ধন পৰ্ব উপলক্ষে আগতীয়াকৈ গৈ ৰাখি বান্ধে। ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ ৰহস্যও বুদ্ধিত থাকিব লাগে। আগতেটো ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীয়ে ৰাখি বান্ধিছিল। এতিয়া এইটো নিয়ম হৈছে যে ভগ্নীয়ে ভ্ৰাতাক ৰাখি বান্ধে। আচলতে ব্ৰাহ্মণে ৰাখি বান্ধিছিল কিয়নো ব্ৰাহ্মণ জাতিক উচ্চ, স্বচ্ছ বুলি গোৱা হয়। ব্ৰাহ্মণ আচলতে সন্যাসীসকলতকৈও উচ্চ হয়। কিন্তু ড্ৰামা অনুসৰি এই সময়ত সন্যাসী উচ্চ হৈ গৈছে। আগতে ব্ৰাহ্মণে ৰাখি বান্ধিছিল। পিছত জন্মাষ্টমীত সেই ৰাখি খুলিছিল। যিদৰে দ্ৰৌপদীৰ কাৰণে কোৱা হয় যে জটা (চুলিৰ খোপা) খুলি দিছিল। ঋষিসকলৰ জটা (চুলিৰ খোপা) সদায় খোলা থাকে। পতিব্ৰতা স্ত্ৰীয়ে চুলিৰ খোপা বান্ধি থয়। দ্ৰৌপদীয়ে খুলি দিছিল এই বুলি যে যেতিয়ালৈকে নিজৰ ৰাজ্য ল'ব নোৱাৰিম তেতিয়ালৈকে খোপা নাবান্ধো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক কেৱল অৰ্থ বুজোৱা হয়। যেতিয়ালৈকে আমি স্বৰাজ্য ল'ব নোৱাৰো তেতিয়ালৈকে সুখত নিদ্ৰাৰত নহওঁ। গোৱা হয় নহয় - আৰাম হাৰাম (পাপ)। অন্তৰত এইটো উৎসাহ থাকে যে যেতিয়ালৈকে স্বৰাজ্য ল'ব নোৱাৰো তেতিয়ালৈকে সুখ ক'ত? সুখতো ভৱিষ্যতে পাম, ইয়াৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ এতিয়া কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে জানা ৰক্ষা-বন্ধন অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ হৈ থাকিবৰ বাবে আমি প্ৰতিজ্ঞা কৰো। ৰাখী অৰ্থাৎ প্ৰতিজ্ঞাৰ কথা। এতিয়া এই পৰ্ব কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল? কিয় আৰম্ভ হ'ল? কোনে ৰাখীবন্ধনৰ ৰায় দিলে? কোনোবাই কিবা এটা ৰায় দিলে তেওঁৰ নাম প্ৰখ্যাত হৈ যায়। গতিকে এইয়া পৱিত্ৰতাৰ সূচক। ভগ্নীতো হৈছে কুমাৰী। কুমাৰীসকলে (ৰাখী) বান্ধে। তোমালোকে গৃহস্থীসকলকো গৈ বান্ধা। কুমাৰতো কুমাৰেই। ভগ্নীয়ে ভাতৃক বান্ধে, কুমাৰেই হওক বা বিবাহিত। বিবাহিত হৈ আকৌ পৱিত্ৰ হৈ থাকিব এয়াটো বৰ কঠিন। ভগৱানে কয় যে এই অন্তিম জন্ম পৱিত্ৰ হোৱা তথাপি পৱিত্ৰ হৈ নাথাকে। তেন্তে ভগ্নীসকলৰ দ্বাৰা কুমাৰ ভ্ৰাতাসকলক ৰাখী বান্ধিব লাগে যে প্ৰতিজ্ঞা কৰা - আমি কেতিয়াও বিহপান নকৰো। যি হয়েই বিকাৰী তেওঁতো কেতিয়াও বিকাৰ ত্যাগ নকৰিব। ভগৱানৰ আদেশো নামানে। তেন্তে এয়া কুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ ৰীতি চলি আহিছে। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে এই পৰ্বও সংগমযুগৰ। সত্যযুগততো সকলো হয়েই পৱিত্ৰ। তাত ৰাখি বন্ধাৰ প্ৰয়োজনেই নাই। এনেকুৱা নহয় যে এয়া সত্যযুগৰ পৰা পৰম্পৰা চলি আহি আছে। সৰহসংখ্যক উৎসৱেই সংগমযুগৰ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ উৎসৱো এতিয়া পালন কৰে কিন্তু তাৰ মহত্ব নাই। কৃষ্ণ জয়ন্তী পালন কৰে কিন্তু প্ৰথমতে কৃষ্ণক এনেকুৱা কোনে বনালে - সেইটো কোৱা? বেচেৰাহঁতে নাজানেই। এইটোও পৰিষ্কাৰকৈ লিখিব লাগে। সকলো উৎসৱ এই সময়ৰহে। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। এয়াটো দ্বাপৰৰ কিছুসময়ৰ পিছত আৰম্ভ হয়। দীপমালাৰ উৎসৱো সত্যযুগত পালন কৰা নহয়, যিদৰে ইয়াত পালন কৰে। ইয়াত পালন কৰাৰ অৰ্থ ভিন্ন। উৎসৱৰ মহত্ব কেতিয়াৰ - এইটো বুজিবলগীয়া কথা। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - এইটো উৎসৱ এই সময়ৰ যেতিয়া শিৱ জয়ন্তী হয়। শিৱ জয়ন্তীৰ পিছত হয় ৰাখী। পৱিত্ৰ হ'বলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰে যে এইটো অন্তিম জন্মত আমি পৱিত্ৰ হ'ম - ভাৰতক অথবা বিশ্বক পৱিত্ৰ বনাবৰ বাবে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে ৰক্ষা-বন্ধনৰ বহুত মহত্ব আছে। প্ৰতিজ্ঞা কৰা হয় - আমি কেতিয়াও পতিত নহওঁ। এতিয়া তোমালোক পৱিত্ৰ হোৱা সেই কাৰণে কেৱল তোমালোক পৱিত্ৰ কুমাৰীসকলৰহে ৰাখী বন্ধাৰ অধিকাৰ আছে। ভাতৃসকলক সদায় পৱিত্ৰ হৈ থাকিবলৈ ৰাখী বান্ধিব লাগে আৰু এই গৃহস্থীসকলক পৱিত্ৰ হৈ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰোৱাব

লাগে। কোৱা হয় নহয় - পতিত পাৱন আহা। গতিকে যি গায়ন আছে সেয়াই প্ৰতিজ্ঞা কৰায় - পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱা। শিৱ জয়ন্তীৰ পিছতেই ৰক্ষা-বন্ধন। হোলীও জ্ঞানৰে হয়। 'ধুৰীয়া' (হোলীৰ পিছৰ দিন) আৰু 'হোলী' দুয়োটা এই সময়ৰে। হোলী অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ হোৱা, ধুৰীয়া মানে জ্ঞান ধাৰণা কৰা। তেওঁলোকে আকৌ পাথৰ, শিলগুটি গোবৰ আদি বনায় কি কি যে কৰে! গতিকে পতিত-পাৱন পিতাইহে আহি সন্তানসকলক বুজায়।

জীৱিত অৱস্থাতে মৰি যোৱা সকলৰ মাজতো সু-সন্তান (মাতলে) আৰু কু-সন্তান (সতীয়া) থাকে। সু-সন্তানৰ হিচাপ-নিকাচ নিশ্চয় পিতাৰ ওচৰত থাকিব। পিতাই নিশ্চয় সন্তানৰ সকলো ব্যৱসায়, সম্পত্তি আদিৰ বিষয়ে জানিব। সু-সন্তান সেইসকল যাৰ পিতাৰ প্ৰতি পুৰা মৰম থাকে। সু-সন্তানসকলো ক্ৰমানুসৰি হয় আৰু কু-সন্তানসকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। কোনোবা কু-সন্তান আৰু কোনো সু-সন্তান থাকেই। শিৱ জয়ন্তীও সংগমযুগতেই হয়। সংগমকো সময় দিব লাগে। যিদৰে লিপ মাহ থাকে তেনেকৈ লিপ শতিকা 100 বছৰৰ। এই লিপ শতিকা অতি শ্ৰেষ্ঠ শতিকা। বিংশ (কুৰি) শতিকা বুলি কোৱা হয় নহয় জানো! ইয়াতো এই শতিকা, য'ত পিতা আছে, ইয়াক সংগম শতিকা বুলি কোৱা হ'ব। উথল-পাতল হওঁতে সময় লাগে। দীপমালাও ইয়াৰেই। তোমালোক সন্তানসকলে জানা শিৱ জয়ন্তীৰ পিছত আহে পৱিত্ৰতাৰ কথা। আৰম্ভণিৰ পৰাই পৱিত্ৰতাক লৈ কাজিয়া চলি আহিছে। পৱিত্ৰতাৰ লগতে হোলী-ধুৰীয়াও জ্ঞান আৰু যোগৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে। পিতাৰ স্মৃতিও যথাৰীতি থাকিব লাগে। জ্ঞানৰ ধুৰীয়াও চলি থাকে। জ্ঞানৰ বৰ্ষা তোমালোকৰ ওপৰত হৈয়ে থাকিব। পৱিত্ৰতাৰ বাবেই কাজিয়া হয়। সকলোৱে কয় যে এইয়া কোন আহিছে যিয়ে ঘৰ-গৃহস্থীত থাকি পৱিত্ৰ হৈ দেখুৱাবলৈ কয়। সন্ধ্যাসীয়েতো নিজেই ঘৰ-সংসাৰ এৰি যায়। গোপীচন্দ ৰজাৰো কাহিনী আছে। তেওঁক সোধা হৈছিল - "আপুনি ৰাজ্য-ভাগ্য কিয় ত্যাগ কৰিলে?" কলে - প্ৰভু মিলনৰ বাবে ত্যাগ কৰিলো। ইয়াৰ ওপৰত ভাল ভাল গীতো গোৱা হয়। ইয়াততো গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিয়েই পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। পৱিত্ৰতাৰ বাবেই সকলো হাই-কাজিয়া হয়।

ৰক্ষা-বন্ধন হ'ল পৱিত্ৰ হোৱা আৰু পৱিত্ৰ বনোৱাৰ স্মাৰক পৰ্ব। ইয়াত চোৱা, (আৰম্ভণিতে) সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰো সাক্ষাৎকাৰ হয়। এতিয়া এই শিশু সন্তানসকলে কি ভক্তি কৰিছে? বাবাই তৎক্ষণাত সকলোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিলে, গতিকে ভাবিছিল এইয়া যাদু। ইয়াকেই কোৱা হয়- শিৱবাবাৰ চৰিত্ৰ। বহি-বহিয়েই নোহোৱা হৈ গৈছিল- ইয়াকো ড্ৰামা বুলিয়েই কোৱা হ'ব। ইজনে-সিজনক চালে আৰু ধ্যানত গুছি গ'ল। এই সকলোবোৰ চৰিত্ৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰেই, শ্ৰীকৃষ্ণৰ নহয়। শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি সকলো বদনাম কৰিলে। ভাগৱতত যে কি কি লিখি দিলে! শ্ৰীকৃষ্ণ সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ তেওঁ কাপোৰ চুৰ কৰিলে... অমুক কৰিলে... এনেকৈতো চৰিত্ৰ গায়ন কৰা নহয়। দুনিয়াৰ লোকে ভাবে যে নিশ্চয় কৃষ্ণই এইবোৰ কৰিছিল। আকৌ কয় কৃষ্ণৰ শৰীৰত চাগে আত্মা প্ৰৱেশ কৰিছিল, যিয়ে জ্ঞান শুনাইছিল। পিছে এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁটো নামিগ্ৰামী ৰাজকুমাৰ আছিল। তেওঁলোকে আকৌ ৰথো দেখুৱায়। ৰথত কৃষ্ণক দেখুৱায়। ঘোঁৰা গাড়ীত বহি পাঠশালা চলাব পাৰি জানো? এইয়া হৈছে ৰাজযোগৰ পাঠশালা। ক'ত তেওঁলোকে যুদ্ধক্ষেত্ৰ দেখুৱাইছে আৰু ক'ত তোমালোকৰ এই যুদ্ধ! এইয়া হৈছে মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱাৰ যুদ্ধ। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে ৰক্ষা-বন্ধনৰ ওপৰত বুজাব লাগে। ৰক্ষা-বন্ধন অৰ্থাৎ পতিতক পাৱন বনোৱাৰ কাৰণে স্বয়ং পৰম পিতা পৰমাত্মা আহিছে। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰী যাৰ গায়ন কৰা হয়। কুমাৰী সেইসকল যিয়ে 21 কুলৰ উদ্ধাৰ কৰে। এয়া সংগমৰে কথা। পিছত এই উৎসৱ সত্যযুগত নচলে। ৰাখী-বন্ধনৰ পিছত শ্ৰীকৃষ্ণ জয়ন্তী কিয়নো সত্যযুগত প্ৰথম নম্বৰত শ্ৰীকৃষ্ণৰ জন্ম হয়। তেওঁৰো ৰাজধানী আছে। তেওঁ এই সময়ত প্ৰতিজ্ঞা কৰে - শ্ৰীকৃষ্ণৰ কুলত যোৱাৰ কাৰণে। এইয়া হৈছে ৰাজযোগ। তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ জীৱন

কাহিনী নাই। পিতাই বুজাইছে – ৰাধা-কৃষ্ণই হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ জীৱন কাহিনী। কৃষ্ণৰ জন্ম দিৱস পালন কৰে। অচ্ছা, নাৰায়ণ জয়ন্তী ক'ত? কাৰণটো থাকিব নহয়। ৰামক কৃষ্ণৰ ওপৰত ত্ৰেতাতে দেখুওৱাইছে। তেওঁ (কৃষ্ণ) 16 কলাৰ, তেওঁ (ৰাম) 14 কলাৰ। গোটেই খেলখনেই ওলট-পালট কৰি দিছে। মহত্ব সকলো ইয়াৰে। এনেকৈও নাভাবিবা যে দীপমালাৰ পৰ্ব সত্যযুগত পৰা আৰম্ভ হয়। সত্যযুগতো হয়েই পৱিত্ৰ দুনিয়া। সকলো আত্মাৰেই জ্যোতি জাগি থাকে। উৎসৱ বিলাক সকলো এই সময়ৰে। এতিয়া তোমালোকে সকলোৰে আত্মজীৱনী জানা। শিৱবাবা স্বয়ং আহি সন্তানসকলক কয় যে এতিয়া পৱিত্ৰ হোৱা। তোমালোক আত্মসকল মলিন হৈ গৈছা। সন্যাসীয়েটো কয় - আত্মা নিৰ্লেপ সেইবাবে বহুত মানুহে কয় কণী, মাছ আদি খোৱাত কোনো আপত্তি নাই। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ ৰীতি-নীতি আছে। আগতে কালী দেৱীৰ ওচৰত মনুষ্যক বলি দিয়া হৈছিল। শিৱ নাইবা শংকৰক ক'লা বুলি নকয়। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ বগাৰ পৰা ক'লা হয়। এই সকলোবোৰ পিতাই বহি বুজায়। ভাল বাৰ!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পিতাৰ প্ৰতি পুৰা-পুৰা স্নেহ ৰাখি সু-সন্তান হ'ব লাগে। নিজৰ সকলো খবৰ পিতাক দিব লাগে। কেতিয়াও কু-সন্তান হ'ব নালাগে।
- (2) ৰক্ষা-বন্ধনৰ যথার্থ ৰহস্য বুদ্ধিত ৰাখি পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। মায়াক ওচৰত কেতিয়াও পৰাজিত হ'ব নালাগে। পৱিত্ৰতাৰ বলেৰে স্বৰাজ্য লোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** আত্মিকতাৰ সৈতে ৰমণীয়তাত আহোতা মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হোৱা।

কোনো সন্তানে হাঁহি-ধেমালি বহুত কৰে আৰু তাকেই ৰমণীয়তা বুলি ভাবি লয়। সাধাৰণতে ৰমণীয়তাৰ গুণক ভাল বুলি মান্যতা দিয়া হয় কিন্তু ব্যক্তি, সময়, সংগঠন, স্থান, বায়ুমণ্ডল অনুসৰিহে ৰমণীয়তা ভাল লাগে। যদি এই সকলোবোৰ কথাৰ এটা কথাও ঠিক নহয় তেন্তে ৰমণীয়তাও ব্যৰ্থৰ শাৰীত ধৰা হ'ব আৰু প্ৰমানপত্ৰ পোৱা যাব যে এওঁ হুৱাইতো বহুত ভাল কিন্তু কথা বহুত কয়। সেয়েহে তেনেধৰণৰ হাঁহি-ধেমালিহে ভাল হ'ব য'ত আত্মিকতা থাকিব আৰু সেই আত্মাৰ লাভ হ'ব, বাণী সীমাৰ ভিতৰত হওঁক, তেতিয়া কোৱা হ'ব মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম।

***শ্লোগান:-** সদায় স্বাস্থ্যৱান হৈ থাকিবলৈ হ'লে আত্মিক শক্তি বঢ়োৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
